

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΟΙ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΟΙ ΣΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ

Τὸ μαρτύριό τῆς βασιλίσσης Μαργαρίτας. «Βοήθεια, βοήθεια!... Νυχτὲς τρέμου. Παρακλιεὶς τῆς κεφαλῆ!... Τὰ ὄφρα τοῦ Τουργάν-Σάχ. Οἱ ἐμίρηδες καὶ οἱ μαμελῦκοι περιμένουν τὴ λάφυρα. Ἡ υπερφρανεῖα Λευδεβίχου τοῦ Εὐσεβεῦς. Τὸ συμπῆσι τοῦ Τουργάν-Σάχ. Ὑποψίαι καὶ κίνδυνοι. Ὁ Σουλτάνος ἀποκεφαλίζει... κερὰ!... Μία συνωμοσία.

Γ'. ΦΗΣΑΜΕ στοὺς προηγούμενο φύλλο μας τοὺς σταυροφόρους καταναγκασμένους καὶ συντηρημένους καὶ τὸν ἴδιο τὴ βασιλεῖα Λουδοβίκο αἰχμάλωτο, μαζὶ μὲ πολλοὺς ἄλλους ἄρχοντας καὶ ἰππότες, στὰ χεῖρα τῶν Σαραζίνων (Σαρακηνῶν).

Ἡ τρομερὴ εἰδησις διαδόθηκε ἀμέσως καὶ ἔφτασε ἀστραπιαίως στὴ Γαλλία. Ἡ βασιλεῖσα Μαργαρίτα, ποὺ εἶχε ἀκολουθήσει τὸν βασιλεῖα στὴν ἔκστρατείαι του, εἶχε μείνει στὴ Λαμιάττη, τὴν ἀρχαίη πόλιν ποὺ εἶχαν καταλάβει με τὴν ἀποβίβασι τοὺς οἱ σταυροφόροι, καὶ ἐκεῖ ἔμαθε τὴν αἰχμάλωσι τοῦ αὐτοῦ του. Ἡ βασιλίσσα ἦταν τότε ἔγκυος καὶ ἤθελε τρεῖς μῆνας ἀκόμα γιὰ νὰ γένη στὸν κόσμο τὸ διάδοχο τῆς Γαλλίας.

Ἡ θλίψις καὶ ὁ τρόμος τοῦ δοξιασμοῦ ἦταν πολὺ μεγάλος. Φανταζότανε ὅτι ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή οἱ Ἀραβὲς θὰ καταλύβαναν τὴ Λαμιάττη καὶ πῶς θὰ ἔμπαιναν ἔξω-να στὸ δουκάτο της. Καὶ τότε ἀνατρεθόσε, ἐπάνω στὸν βί-τρο της, καὶ φώναξε μὲ ἀγωνία :

— Βοήθεια!... Βοήθεια!...
Στὸ τέλος, ὁ Γάλλος εἰρήνησι τοῦ διοικῶντος τῆς Λαμιάττης ἔξ ὀνόματος τοῦ Λουδοβίκου, βλέποντας πῶς αὐτὴ ἡ κατάσταση ἦταν ἔξωφρενικὴ ἐπιπίνδνι γιὰ τὸ διάδοχο ποὺ θὰ γεννιότανε, ἔβαλε ἕναν γρηαῶλο ἰππότην νὰ ξενυχτᾷ διπλὰ στὴ βασιλεῖα. Ὁ γρηαῶλος αὐτός ἰππότης ἄρχισε νὰ φρονεῖ τὴ βασιλεῖα ἀπὸ τὸ ἴδιο βράδι.

Καὶ κρατοῖσε διαρκῶς τὸ χεῖρ τῆς Μαργαρίτας, ἐνῶ κοιμοῦταν. Καὶ κάθε φορὰ ποὺ ἡ βασιλίσσα ἀνεπαύσανε ἀπὸ κανένα καὶ-δου δνιμο, αὐτὸς τὴν καθυπόχευε καὶ τῆς ἔλεγε :

— Μὴ φοβῆσαι. Μεγαλειοτάτη. Εἶμαι πάντα μαζὶ σοῦ καὶ ἀφ' ἑ-πινοῦ ἐπάνω σοῦ!...

Τὴν προηγούμενη ἡμέρην νύχτα τοῦ τοκετοῦ της, ἡ βασιλίσσα τρεμάσε ἄσφαινα τόσο πολὺ, ὥστε πετάχθηκε ἀπ' τὸ κρεβ-δάτι τῆς καὶ ἔπεσε στὰ γόνατα μπροστὰ στὸ γρηαῶλο ἰππότην.

— Σὲ ἔξωραζῶ! τοῦ φώναξε μὲ τὴν ἀγωνία ὑπερφρασμένη στὸ πρόσωπο της. Ὁ μὴ κἀνεις μιά χεῖρ ποὺ θὰ σοῦ ἔλθῃ-σο! Μοῦ τὸ ὀρκίζεσαι!

— Σοῦ ὀρκίζομαι πῶς θὰ κάνω κἀτίτι ποὺ θὰ εἶνε καλὸ γιὰ τὴν δεσποινίαν σου, ἀποφραῖνε μὲ πεθασμὸ ὁ γρηαῶλος ἰππότης.

Τότε, φώναξε μὲ ἀπελπίσι ἡ Μαργαρίτα, ὅς ἔβλεπεν, ἐὰν οἱ ἄπιστοι καταλάβουν αὐτὴ τὴν πόλιν, νὰ ποῦ κἀνεις ἀ-μέσως τὸ κεφάλι, γιὰ νὰ μὴν πέσοι στὰ χεῖρα τοῦς!

Θὰ τὸ ἔβριμνο αὐτὸ καὶ χωρὶς νὰ μὲ παρακαλέσει. Μεγαλειοτάτη, ἀποφρα-ῖνε τότε ὁ ἰππότης. Μὰ δὲν βλέπον ἐν-τῶς νὰ πᾶσιν τέτοιους κίνδυνος.

Τὴν ἐπομένη ἡ βασιλίσσα ἔφρασε στὸν κόσμο τὸ γεγονένητό της. Μὰ τότε ἔμαθε ἔξωφρα μὲ φραῖσι οἱ ἄρχοντες ποὺ ἦ-σαν μαζὶ τῆς σχεδιάσαν νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν πόλιν. Τοὺς κίλεσε τότε καὶ, μόλις πα-ρουσιάστηκαν μπροστὰ της, τοῦς εἶπε, ἀ-πλόωντας τὰ χεῖρα της ἔκτεντικᾶ :

— Ἀρχοντες, γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ! οἱς ἔξωραζῶ νὰ μὴν ἐγκαταλείψετε αὐτὴ τὴν πόλιν, γιὰτι, ἐν τὸ κἀνεται αὐτὸ, ἐγκα-ταλείπετε στὴν διάθεσι τῶν ἀπίστων τῶν βασιλεῖα σας. Ἄν ὅμως δὲν θέλετε νὰ μὲ ἀκούσετε γιὰ χεῖρ ἐκείνην, ἀκούστε με γιὰ χεῖρ μὴς φτωχῆς γυναίκας καὶ ἐνὸς μοροῦ ποὺ πέφτειν στὰ πόδια σας!...

Οἱ ἄρχοντες συγκινήθησαν καὶ τὴν διεβεβαίωσαν ὅτι δὲν θὰ ἐγκα-τέλειπαν οὔτε καὶ νεκροὶ τὴν πόλιν, τὴ βασιλεῖα, τὴ βασιλίσσα καὶ τὸ διάδοχο τῆς Γαλλίας, καὶ ἡ Μαργαρίτα ἠσῆγασε κάπως.

Ὅτις οἱ Σουλτάνος Τουργάν-Σάχ εἶχε ἀρξίσει διαπραγματεύσεις μὲ τὸν αἰχμάλωτο τὸν Λουδοβίκο καὶ ποῦ ἔστειλε πενήντα χροῖσας φρο-σοῖς γιὰ δῶρο. Μὰ ὁ Λουδοβίκος δὲν τὴς δέχτηκε καὶ τῆς ἔστειλε πίσω. Λέγοντας πῶς ἡ Γαλλία ἦταν ἐνὰ κράτος πολὺ πλουσιώτερο ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον. Τότε ὁ Τουργάν-Σάχ, ποὺ ἔμαθε ὅτι ἡ βασιλίσσα εἶχε γεννήσει στὴ Λαμιάττη, ἔστειλε ἐκεῖ ἀπεσταλμένους τοῦ μὲ πλοῖασι δῶρα, ἀνάμεσα στὰ ὅποια ἦταν καὶ μιά χρυσὴ ζώνη γιὰ τὸ νεογέν-νητο...

Ὅλα αὐτὰ τὰ ἔκανε γιὰ νὰ δεχθῇ ὁ Λουδοβίκος τοὺς ὄρους του.

Καὶ οἱ ὄροι τοῦ ἦσαν νὰ ξαναπάρη πίσω ἀπὸ τοὺς Γάλλους τὴ Λαμιάττη καὶ πεντακόσιαι χιλιάδες λίρες γιὰ ἀποζημίωσι. Μὰ ὁ Λουδοβί-κος δὲν δέχτηκε τοὺς ὄρους αὐτούς μὲ κανέναν τρόπο, μ' ὅλη τὴν χρ-ασμὴ θεοῖ στὴν ὁπία ἠσπασάνε, γιὰτι τοὺς θεωροῦσε ταπεινωτικούς. Ὁ Τουργάν-Σάχ ἄλλαξε τότε τακτικὴ καὶ ἔστειλε νὰ τοῦν τὸν σταυ-ροφόρο βασιλεῖα ὅτι θὰ διέτασσε γιὰ τὸν ἰσπαῖλον αἰ βασιανιστήρι, ὥσπου ὁ πόνος νὰ τὸν ἀναγκάσει νὰ δεχθῇ αὐτὸν δὲν δέχοντανε μὲ τὸ κα-λὸ. Μὰ ὁ Λουδοβίκος τοῦ ἀπάντησε ὅτι ἦταν αἰχμάλωτός του καὶ μπο-ροῦσε νὰ τὸν κἀνῃ, ὅτι ἤθελε καὶ ὅτι κάθε κακονχία καὶ κάθε μαρτυ-ριο ποὺ θὰ ἔπρεπε γιὰ τὸ Χριστὸ, θὰ τὸ δέχοντανε μ' εὐχαρίστησι!

Ὁ Τουργάν-Σάχ, γιὰ νὰ τρομάξῃ τότε τὴ βασιλεῖα τῆς Γαλλίας, διέταξε ν' ἀρξίη ἡ σφαγὴ τῶν αἰχμάλωτων ἰπποτῶν. Πράγματι ἀρ-χίσαν νὰ παίρουν κἀθε τόσο δέκα-δέκα αἰχμάλωτους ἰππότες καὶ νὰ τοὺς ὀδηγοῦν στὴν ὄχθη τοῦ Νεῖλου. Ἐκεῖ τοὺς περῖμαναν οἱ ἄπιστοι καὶ τοὺς φωτοῖσαν στὴν ἀρχὴ ἂν ἤθελαν ν' ἀλλάζον τὴν πίστι τους καὶ νὰ γίνον ὀπαδοὶ τοῦ Μωῦσεφ. Οἱ σταυροφόροι ὅμως δὲν τὸ δέχθη-σαν ἀπὸ μὲ κανέναν τρόπο καὶ τότε οἱ ἄπιστοι τοὺς ἀποκεφάλισαν καὶ πετοῦσαν τὰ πτώματα τοῦς στὸν ποταμὸ!...

Ὅσοι οἱ κτεῖνες καὶ οἱ συμβουλῶτες τοῦ Σουλτάνου ἔβλεπαν μὲ κάποιον φόβο ἄνετι τῆς ἀφοροῦσι, ὕποπτεῖονταν πῶς οἱ ἐ-μίρηδες καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ στρατοῦ ἀνισανασχετοῦσαν γιὰτι ἡ διαπραγματεύσεις δὲν τελειώναν, γιὰ νὰ πάρουν τὸ μερικὸ τῶν ἀπὸ τὴ λάφυρα. Καὶ καταλύβαναν πῶς αὐτὴ ἡ διαφορία δὲν θὰ ἀφραῖσε, νὰ καταλήξῃ σὲ μιά ἀληθινὴ ἐπαναστάσι ἐναντίον τοῦ Σουλτάνου καὶ τῆς Αἰθίης του...

Στὸ τέλος, ὁ Τουργάν-Σάχ ἔστειλε καὶ πάλιν ἀπεσταλμένους τοῦ στο Λουδοβίκο καὶ ἀνέσχεσε τοὺς ὄρους του, λέγοντας ὅτι, ἐὰν οἱ σταυ-ροφόροι τοῦ ξανάδουν τὴ Λαμιάττη καὶ πεντακόσιαι χιλιάδες λίρες, θὰ τὸν ἄνιεν ἐλεύθερος, καὶ αὐτὸν καὶ τοὺς ἰππότες του, νὰ ξαναγέρ-σουν στὸν τόπο του.

— Πέστε στὸ Σουλτάνο, εἶπε τότε ὁ Λουδοβίκος, ὅτι ἔνας βασι-λεὺς τῆς Γαλλίας δὲν ἐξαγοράζεται ποτε μὲ χρῶμα. Ἄν ὅμως αὐτὴ εἶνε ἡ καλὴ θέλησίς του, τότε δέχομαι νὰ δώσω πεν-τακόσιαι χιλιάδες λίρες, στοὺς στρατιώ-τες του καὶ τὴ Λαμιάττη σ' αὐτόν!

Ὅταν ἤλθαν στὸν Τουργάν-Σάχ αὐτὴ τὴν ἀπάντησι τοῦ σταυροφόρου βασιλεῦς, αὐτὸς ἀνέσχε :

— Μὰ τὴν πίστι σου! Αὐτὸς ὁ ἄπιστος βασιλεὺς εἶνε πολὺ μεγαλόκαρδος, αὐτὸς δὲν θέλησε νὰ παύσῃ γιὰ ἕνα τόσο με-γάλο πόνος ποὺ τοῦ ἔπρησε. Πιναῖναι νὰ τοῦ πῆτε ὅτι δέχομαι γι' αὐτόν τὴ Λα-μιάττη καὶ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους του ἕνα τὸ μοναχὸ χιλιάδες φλωριά!

Καὶ πρόσταξε νὰ ὀδηγηθῶν ἐμπρός του τὸ Λουδοβίκο καὶ τοὺς βραβόνους τοῦ ἐπιβιβάσαντάς τους ἐπάνω εἰς τέσσαρες γα-λέρες ποὺ ἦσαν στὸ Νεῖλο.

Τὴν ἐπομένη, ὁ Τουργάν-Σάχ ἔθεσε ἕ-να μεγάλο γέφυρα, στὸ ὅποιο προσάλλεσι ὄλους τοὺς ἐμίρηδες καὶ τοὺς ἀρχηγούς τοῦ στρατοῦ του, καθὼς καὶ τὸν ἴδιο τὸ Λουδοβίκο. Μὰ αὐτὸς, σκεπτόμενος ὅτι αὐτὴ ἡ πρόβλεψις τοῦ ἔπρησε, ὅτι γιὰ νὰ τοῦ κἀνῃ τὴν ὁ Σουλτάνος μὰ γιὰ νὰ τὸν ἐκθέσῃ στὴν περὶφρασί τῶν κηρυτῶν του, ἀνήχησε νὰ πάη στὸ γέφυρα τοῦ Τουργάν-Σάχ καὶ προτίμησε νὰ μείνῃ ἐπάνω στίς γαλέρες, μαζὶ μὲ τοὺς σταυροφόρους, ποὺ ἦσαν χαροῦνοιοι, γιὰτι τὰ δεινὰ τοῦς πλη-σίασαν πάλιν νὰ τελειώσουν.

Ἐξ ἄλλου, ὁ Τουργάν-Σάχ ποτὲ ἄλλο-τε δὲν ἦταν τόσο περῖφρανος καὶ τόσο χα-ροῦνοιος. Ἦταν ἀπόλυτος κρηαῖχος τοῦ βασιλείου τῆς Αἴγυπτου, ἐ-νὸς ἀπὸ τὰ καλύτερα βασιλεία τοῦ κόσμου, καὶ ἀπὸ τὰ πὺ πλοῖασι. Κοτὰ στὰ ἄλλα, θὰ ἔπαιρνε τόρα καὶ τῆς χιλιάδες τῶν φλωριῶν ποὺ θὰ τοῦ ἔδινε ὁ βασιλεὺς τῶν Φράγκων!

Μὰ ὁ Τουργάν-Σάχ δὲν φρόσασε, μέσθ στὴν παραζάλη αὐτὴ τῆς εὐδοκίας του, νὰ διακρίνη ὅτι ἕνας μεγάλος κίνδυνος τὸν ἀπειλοῦ-σε στὴν ἴδια ἐκείνην βραδίαν ποὺ ἔδινε τὸ μεγαλοπρεπέτατο γέφυρα του!

Ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχε προσέξει ὅτι οἱ μαμελῦ-κοι τὸν ὑπέβλεπαν ἀπὸ τὴν στιγμὴ ἀκόμα ποὺ διαδόθηκε στὸ ἄρῶν τὸν πατέρα του. Καὶ ὅταν, χαμὰ φορὰ, μέσθ στὰ γλέντια καὶ στὰ ὄργια ποὺ ἔκανε μὲ τοὺς συμβουλῶτες του, κανένας ἀπ' αὐτούς ἐσκέθε στὸ αὐτὸ του καὶ τὸν συμβούλευε σχετικῶς, αὐτὸς γελῶσε μὲ τῆς συμβου-λῆς αὐτῆς καὶ, τραβῶντας τότε τὴ σάββα του, ἔκοβε μὲ μῆας καὶ πε-τοῖσε στὸν ἀέρα τῆς ἀναμμένης ἀκρῆς τῶν κρηυτῶν ποὺ ἐφῶτιζαν τὴν

— Ἀρχοντες, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Μὴν ἐγκαταλεί-ψετε τὴν πόλιν!...

